

DŽEINA KORIJĀ

THE SUNDAY TIMES BESTSELLER

KLĀDU LABIRINTS

VISS SĀKĀS AR SKŪPSTU.
UN BEIDZĀS AR SLEPKAVĪBU

DŽEINA KORIJĀ

KLUDU
LABIRINTS

JANE CORRY

I MADE
A MISTAKE

DŽEINA KORIJĀ

KĻĀDU
LABIRINTS

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Ko 710

Text copyright © Jane Corry, 2020
The author has asserted her moral rights.
All rights reserved.
Original English language edition first published by
Penguin Books Ltd., London.

Džeinas Korijas romāna "Kļūdu labirints"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Dina Kārkliņa
Vāka noformējums Artūrs Zariņš

ISBN 978-9934-25-011-8

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

PIRMĀ DAĻA

Pirmā nodaļa

Pirms sešām nedēļām

– Popij! Kā tev klājas?

Mana sirds piepildās ar mīlestību un lepnumu, kad pie manis pielēkšo milzīgs oranžs tīģeris ar melnām svītrām un strauji apskauj mani.

– Dženifera! – es saku un arī apskauju viņu. Zinu, ka man kā aģentei nevajadzētu īpaši izcelt kādu klientu, taču viņai piemīt kaut kas tik sirsnīgs un aizkustinošs, ka es vienkārši nespēju novaldīties.

– Vai šī ballīte nav KOLOSĀLA? – viņa saka, beidzot atbrīvodama mani no sava tīģera apskāvienu un noslaucīdama sviedru straumīti, kas tek pār viņas seju, vienīgo, ko nav apslēpis kostīms. Visi pārējie ir vakartērpos, bet Dženifera ir neatkārtojama.

Viņai piemīt arī ieradums runāt ar lielajiem burtiem, lai izteiktu savu lipīgo aizrautību, kas man šķiet visai mīļi.

– Šī nu gan ir smalka viesnīca! – viņa murrā, ar plati ielepētām acīm lūkodamās apkārt. – Es vēl nekad nees-

mu bijusi nevienā balles zālē! Un to garneļu uz kodu mai-
zišu dēļ ir vērts MIRT.

Viesnīca ar visiem saviem rožu sārtajiem zīda aizka-
riem, vizuļojošajām lustrām un griestu freskām ir ļoti švi-
tīga, kaut arī no Londonas atrodas nedaudz tālāk nekā
visas līdzšinējās svinību vietas. Te ieradušies visi nozīmī-
gie ļaudis; vai nu tāpēc, ka viņi ir "otrā plāna mākslinie-
ki" (dēvēti arī par statistiem), kuri cer tikt pamanīti, vai
arī tāpēc, ka, tāpat kā es, ir saistīti ar šo darbības jomu
un ir spiesti veidot paziņu loku. Šajā biznesā trīs svarī-
gākās īpašības ir reputācija, atpazīstamība un uzticamī-
ba. Un es, cik spēka, cenšos atbilst visām prasībām. Mans
pienākums ir pagādāt aktieru atlases speciālistiem to pa-
rasto vīrieti, aiz kura rindā pie avižu kioska stāv galve-
nās lomas tēlotājs; sievieti, kura tieši pirms sprādziena
aizstumj pa ielu tukšus bērnu ratiņus; bērnu, kurš laupī-
šanas brīdī pabrauc garām ar divriteni un mierīgi turpi-
na ceļu. Cilvēkus, kurus jūs, neatraujot skatienu no ek-
rāna, varbūt pat nepamanītu un bez kuriem darbības
norise liktos neparasta. Liels izaicinājums, taču man tas
ļoti patīk!

Gandrīz vai palaidu garām šo vakaru, sastrīdēdamās
ar meitenēm mājasdarbu dēļ. Vēl nesen Melisa un Deizi-
ja, kurām attiecīgi ir septiņpadsmit un četrpadsmit gadu,
viena otru dievināja, taču šobrīd viņas izdzīvo sarežģītu
strīdu posmu. Iespējams, tāpēc, ka abas ir caurcaurēm tik
ļoti atšķirīgas. Melisai ir tādi paši spīdīgi, kraukļmelni mati
kā manam vīram no viņa tēva ģimenes puses un arī tik-
pat dižens augums. Deizija ar savām kastaņbrūnajām cir-
tām vairāk izskatās kā es pirms kāda laika: maza augu-
ma, padrukna, ar biklu smaidu, aiz kura slēpjas

bezbailība. Viņa vēl aizvien tic maģijai. Ikreiz, kaut ko vēlēdamās, viņa "veiksmei" trīsreiz apgriež otrādi spilvenu.

Es visiem spēkiem cenšos abas vest pie prāta, kā aprakstīts manā krietni nobružātajā grāmatā "Kā uzaudzināt pusaudzi", taču šķiet, ka viņas vienkārši neklausās. Dažbrīd es neizturu. Viņu vecumā es būtu bijusi gatava atdot jebko, lai tikai man būtu māsa. Gadiem ejot, es jūtu, ka šīs ilgas vēl pieņemas spēkā. Būtu tik labi vienkārši kādam izkratīt sirdi...

Ja nebūtu manas vīramātes, kura man, pašas vārdiem runājot, palīdz "stūrēt kuģi", nemaz nezinu, ko es būtu iesākusi. Betija ir sirsnīga, mīloša, lieliska vecmāmiņa un brīnišķīgi ekscentriskā persona, kura citu pēc cita aizrautīgi nomaina dažādus vaļaspriekus. Vienubrīd viņa darina rotas no skārdeņu vāciņiem, bet jau nākamajā mirklī dejo stepu. Viņa ir arī stilīga. Sirsnīgajai sejai ar smailo zodu piestāv viņai tik raksturīgās purpursarkanās beretes, kuras bieži vien tiek valkātas arī mājās, nevis tikai ārpus tām. (Man ir aizdomas, ka viņa šādi rīkojas, lai apslēptu matus, kas kļūst aizvien plānāki. Ģimenes fotogrāfijas liecina, ka savulaik tie bijuši gaiši brūni, kamēr divdesmit gadu vecumā viņa tos izbalinājusi. Tagad tie ir sudrabaini.) Betija dievina abas meitenes, un viņu jūtas ir abpusējas. Viņa ir tā māte, kuras man nekad nav bijis. Vismaz tik sen, cik vien spēju atcerēties.

Tā bija Betija, kura izdomāja, ka pēc Melisas piedzimšanas man mājās jāatver "Popijas Peidžas statistu aģentūra", nosaukumā izmantojot savu laulības uzvārdu, kas aliterācijas dēļ labi paliktu atmiņā. Toreiz es kādu laiku apstaigāju neskaitāmas noklausīšanās, lai pieteiktos visdažādākajām nenožīmīgām lomām, taču ne reizi netiku

uzaicināta arī uz otro kārtu. Nevienu pašu reizi. Biju spiesta samierināties ar faktiem. Mana aktrises karjera bija galā, nemaz īsti nesākusies.

– Tādām sievietēm kā tev ar ģimenes aprūpēšanu vien ir par maz, – Betija man pateica. – Vari man ticēt, es to redzu.

Viņai bija taisnība. Kāda laime, ka man ir tāda vīramāte! Dažreiz man šķiet, ka viņa ir tā līme, kas mūs visus satur kopā. Un drūmākās dienās man sametas bail, ka bez viņas mēs varētu vienkārši sabrukt.

– Un PASKATIES! – Dženifera turpina, priecīgi dīdīdamās man līdzās. – Re, kur ir tā Dorisas Dejas līdziniece, kura piedalījās šampūna reklāmā. Vai tikai arī viņa nav viena no tavām klientēm?

– Jā, – es lepmi apstiprinu. – Ir gan. – Pāri visai telpai pamāju satriecoši izskatīgai septiņdesmit piecus gadus vecai izbijušajai lielveikala kasierei, kura reiz tika nežēlīgi ķircināta par to, ka izskatās uz mata kā īstā Dorisa. Tad viņa nejauši pamanīja kādu žurnāla rakstu par statistiem, pierakstīja tā beigās minētos "telefona numurus, kas varētu noderēt" un piezvanīja man.

– Vai jums nešķiet, ka es esmu pārāk veca? – viņa pajautāja.

– Jums tas ir tikai sākums, – es atbildēju.

Tagad viņa ir oficiāli nomainījusi vārdu un saucas par Dorisu Deisu.

– Es zinu, ka īstās Dorisas uzvārdu raksta citādi, – viņa sacīja, – taču man negribējās maldināt cilvēkus.

Kā jau es allaž iegalvoju klientiem, šajā biznesā nepastāv nekādi vecuma ierobežojumi. Pie lomām ar tekstu var tikt arī tie, kuri nav iestājušies aktieru arodbiedrībā.

Ir iespējams gūt pastāvīgus ienākumus, ja noteiktajā laikā īstajā apgērbā ierodies īstajā vietā, neuzmācies zvaigznēm, pieprasot autogrāfus, vai – kā turpināja darīt viena no manām klientēm, kamēr biju spiesta viņu izsvītrot no sava reģistra, – nemitīgi neaizstājies priekšā slavenībām, lai visu operatora uzmanību pievērstu vienīgi sev. Taču patiesībā runa ir nevis par naudu, bet gan par savilņojumu, ko rada parādīšanās uz ekrāna, kaut vai tikai uz mirkli, ko var palaist garām, pamirkšķinot acis.

– Vai zini, – Dženifera draudzīgi saka, ar samtainu ķepu ieķerdamās man elkonī, – par to, ka mēs visi te atrodamies, var pateikties vienīgi tev.

Es no prieka nosarkstu. Neesmu dzimusi ar sudraba karotīti mutē. Neesmu arī mantojusi savu uzņēmumu no mammas vai tētiņa kā dažs labs šeit redzamais aģents. Lai nokļūtu tur, kur šobrīd atrodos, man ir nācies ilgi un smagi strādāt, tomēr es neko nenožēloju. Finansiālā ziņā manai aģentūrai klājas ļoti labi, un mums ir patiešām laba slava. Nesen viens no mūsu nozares izdevumiem publicēja par mani aprakstu "Mēneša aktieru aģentūra" divu atvērumu apjomā.

– Ļoti jauki, – bija viss, ko noteica Stjuarts, kad es to viņam parādīju. Tobrīd viņš bija aizrāvies ar kaut kādu zobārstniecības rakstu par apakšžokļiem un tāpēc droši vien nemaz īsti neklausījās.

Tas nekas. Esmu jau pieradusi. Stjuarta darbs ir visa viņa dzīve. Turklāt savu patieso gandarījumu es gūstu, palīdzot piepildīt sapņus saviem klientiem, no kuriem daudzi man ir kļuvuši par labiem draugiem. Tomēr laiku pa laikam mani pārņem mazmazītiņa skaudība, ka man pašai tā arī nekad nav izdevies kļūt par aktrisi. Es būtu

spējusi to paveikt. Zinu, ka būtu. Ja vien viss būtu noticis citādi.

Bet tikmēr manu klientu panākumi ir mani padarījuši slavenu šajā darbības jomā. Iespējams, ka pirms daudziem gadiem man padomā bija kaut kas cits, tomēr arī šādam iznākumam nav ne vainas.

– Bez tevis un pārējiem es to nebūtu paveikusi, – saku, papliķēdama Dženiferai pa ķepu.

– Patiesībā, – viņa atbild, pavisam nedaudz pieklusinādama balsi, – man briesmīgi gribas pajautāt, vai ir kādi jaunumi par... tu jau zini, ko.

Viņa runā par zoofilmu, ko gatavojas uzņemt viena konkrēta filmu ražošanas kompānija. (Viņi grib izmantot nevis specefektus vai īstus dzīvniekus, bet gan kostīmos tērptus aktierus.) Esmu jau pieteikusi Dženiferu konkurssam, tomēr atbilde vēl aizvien nav saņemta.

– Pagaidām vēl nav, – es atbildu, – bet noteikti drīz būs.

– Nu, nekas, – viņa nosaka. – Tad jau man tikai nāksies turēt īkšķi. Vai arī vajadzētu sacīt "ķetnu"! – Viņa skaļi nosmejas par savu joku un uzsit man pa muguru. – Piedod, – viņa saviebjas. – Šādā ietērpā ir grūti neiejusties lomā. Starp citu, vai taisnība, ka te ir ieradies tas aktieris? Nu, tas, kurš tajā filmā tēloja satriecoši izskatīgo viķāru?

– Kurā filmā? – es vaicāju, otrā telpas galā pamanīdama vēl kādu klientu. Dženiferai piemīt patiesi ievērojama atmiņa, un viņa mūždien piemin visu aizmirstus aktierus, it kā viņi būtu vislielākās slavenības.

– Nu, tu taču zini, kā to sauca... PAREIZI! "Pītera paradīze". Un tas aktieris bija Metjū Gordons.

Es satrūkstos. Man uzmetas zosāda.

– Metjū Gordons? – es neticīgi atkārtāju.

Dženifera savādi uzlūko mani. Zibenīgi cenšos slēpt satricinājumu.

– Oho! Tas taču bija pirms daudziem gadiem, vai ne?

– Jā. – Par laimi, viņa, šķiet, ir noticējusi manas reakcijas iemeslam. – Nu, cik var noprast, tad Ronijs...

Viņa apklust, jo kāds asi uzsit man pa plecu, un es esmu spiesta pagriezties.

– Popij! Tu nu gan izskaties brīnišķīgi. – Šērona ir viena no manām konkurentēm, kurai es nekad neesmu īpaši patikusi kopš tās reizes, kad mans klients tika pie iekārojamas statista lomas, ko viņa bija noskatījusi kādam no savējiem. – Melnas ādas bikses. Ļoti stilīgi.

– Patiesībā tās pieder manai vecākajai meitai, – es saku. – Ļoti nopriecājos, ka man tās der.

Pārāk vēlu nožēloju, ka neesmu turējusi muti ciet. Šēronu īsti nevar dēvēt par slaidu. Spriežot pēc sejas izteiksmes, viņa manu komentāru ir uztvērusi kā dzēlīgu piezīmi par savu kuplo augumu, lai gan patiesībā es vienkārši atzinu patiesību. Šovakar nekādi nespēju izlemt, ko vilkt mugurā, un tad Melisa mani neveltoti pārsteidza, piedāvādama aizdot man jaunās bikses, ko nesen biju viņai nopirkusi. Tās man bija drusku par garu, jo mana meita augumā ir lielāka par mani, un tāpēc man nācās uzlocīt bikšu staras. Par laimi, bikšu galus varēja noslēpt manos melnajos zamsādas zābakos.

– Oho, mammu, – viņa bija noteikusi, pievezdama mani pie spoguļa. – Tu izskaties kolosāli.

Tā nav bijis vienmēr. Tolaik, kad vēl cerēju nokļūt uz skatuves, viens no režisoriem, pie kura biju gājusi uz noklausīšanas, sarunā ar manu aģenti bija mani nosaucis

par "mazo Rukša jaunkundzi". (To es uzzināju no citas viņas klientes, kura ar milzīgu prieku man visu atstāja.) Jāatzīst, ka mana aktrises karjeras optimisma jomas pamatā drīzāk bija vecāku un skolas iedrošinājums, nevis mans piecas pēdas un divarpus collas garais augums un parastā āriene. Izskata ziņā mana galvenā vērtība, vismaz tā man ir sacīts, ir mani spīdīgie, kastaņbrūnie mati, kas uz skausta dabiski cirtojas, un nemainīgais smaids, ko neietekmē pat laikapstākļi.

– Popij, – bērniņā mamma mēdza man sacīt, – tu esi nākusi pasaulē ar tādu pašu dabiski saulainu raksturu kā es. Tā ir īsta dāvana. Tā ir jāizmanto, cik jaudas.

Vismaz viņa to bija darījusi. *Bet tu neesi viņa*, es sev atgādinu. *Tu esi tu pati*.

Ja mana māte šobrīd atrastos te, tad redzētu, ka man gluži nejauši ir paveicies kļūt par vienu no tām sievietēm, kuras četrdesmit gadu vecumā izskatās daudz labāk nekā divdesmitgadīgas. Mans savulaik teātra pasaulē par druknu uzskatītais augums ir pārvērties par "seksīgi kuplu figūru", kā reiz izteicās kāds režisors, likdams skaidri noprast, ka viņa interese par mani nekādā ziņā nav uzskatāma par platonisku. Dabiski, ka es viņu atraidīju.

– Tās ir tavas meitas bikses? – tagad Šērona sarkastiski atkārtu. – Biju domājusi, ka tu vari arī pati atļauties nopirkt sev drēbes.

Maita. Parasti es šo vārdu nelietoju, taču varat man ticēt – šī sieviete tāda ir.

– Ļoti smieklīgi, – es nosaku un tad pamāju uz Šēronas bezveidīgo tumši zilo zīda kleitu; dārgu modes mākslinieka šūtu telti, kuras uzdevums ir apslēpt izspiedušos taukus. – Tu izskaties neparasti.